

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivana Meluzína a soudců Mgr. Evy Krčmářové a JUDr. Miroslava Řezáče ve věci

žalobce: **Z.R.**, IČO XXXX,
sídlem XXXX, XXXX,
zastoupený advokátkou Mgr. Hanou Vašicovou,
sídlem Příkop 4, Brno,

proti
žalovanému: **SynopsIS services s.r.o.**, IČO 03135918,
sídlem Vinohradská 1112/82, Brno - Černovice,
zastoupený advokátkou Mgr. Andreyou Voglovou,
sídlem Domažlická 1232/3, Praha 3,

o zaplacení 90 745 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku vydanému Městským soudem v Brně ze dne 25. září 2018, č.j. 235 C 2/2016-215,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v I. výroku **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve II. výroku **mění** tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady prvostupňového řízení ve výši 77 768 Kč, k rukám právní zástupkyně žalobce, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 13 960 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozhodnutím soud prvního stupně uložil žalovanému, aby zaplatil žalobci částku 90 745 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 7. 11. 2015 do zaplacení (I. výrok) a nahradil mu náklady řízení ve výši 59 978 Kč (II. výrok). Skutkově uzavřel, že žalobce oslovil žalovaného a předestřel mu své požadavky na počítačový software, který měl povznést technologickou úroveň jeho advokátní kanceláře. Systém hodlal provozovat na vlastním serveru. Uvedl také, s jakými programy dosud pracuje a jaká je jejich funkčnost s cílem, aby nový systém zajišťoval vyšší úroveň. Žalovaný sdělil, že požadavky žalobce splňuje systém SynopsIS, který lze případně dalšími programy doplnit. Nacenil předpokládané doplnění vývojem nových programů, ceny však byly pro žalobce nepřijatelné a program v základní verzi nevhodný. Následovala další jednání, od nichž si žalovaný sliboval využití plnění i pro své další klienty. Žalobce byl ochoten zaplatit za program včetně doplňujícího vývoje částku 50 000 Kč bez DPH a poplatků za migraci dat, licenci pro uživatele a bezplatný přechod na systém SynopsIS II. Byl ochoten na přechodnou dobu odhlédnout od toho, že program jeho požadavky nesplňuje a nedostatky budou odstraněny doplněním nových částí programu. Písemná smlouva uzavřena nebyla, neboť návrh smlouvy, který zpracoval žalovaný, neodpovídal ústním smluvním ujednáním. Byla uzavřena ústní smlouva, jejímž předmětem bylo oprávnění užívat software SynopsIS pro advokátní kanceláře s doplněním o funkce podle specifikace žalobce, které mělo být provedeno do konce letních prázdnin 2014. K importu dat došlo na počátku měsíce srpna 2014 a následně byly uhrazeny faktury na částku 60 500 Kč za zakoupení systému a 30 245 Kč za import dat a aktualizace. Po importu dat však systém zkolaboval, byl pomalý a objevily se jeho další nedostatky, které nebylo možné zjistit z testovací verze provozované bez dat. Vady žalovaný postupně odstraňoval a také odkazoval na verzi SynopsIS II, na kterou měl být žalobce po jejím vydání převeden. Doplnění vývoju dalších částí nebylo ukončeno do konce září, přičemž žalovaný odkazoval na ceny z června 2014, které byly pro žalobce nepřijatelné. Žalovaný také oznámil žalobci, že zastavuje realizaci dalších úprav s tím, že slíbené úpravy již provedl. Žalobce nabízel neodstoupit od smlouvy, budou-li nedostatky odstraněny, žalovaný navrhl přechod žalobce bezplatně na systém SynopsIS II do 30. 6. 2015 nebo 30. 9. 2015. Ani na tom však nebylo dosaženo písemné dohody a žalobce dne 22. 12. 2014 od smlouvy odstoupil, protože program SynopsIS nadále vykazoval řadu vad a nedodělků. Neobsahoval funkce zajišťující konverzi dat, logování telefonních hovorů a jejich zapisování do příslušného spisu, právní kalkulačku, propojenost na bankovní účty a jiné než manuální zadávání. V první půlce roku 2015 účastníci jednali o narovnání, avšak bezvýsledně. Žalobce od konce roku 2014 přestal program SynopsIS užívat a vrátil se k předchozím programům. Tento skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014 a právně uzavřel, že předmětem sporu mezi účastníky nebyla pouze koupě licence k základní verzi programu SynopsIS, protože žalobce nemohl mít zájem o program, který nezajišťuje ani tolik, co měl v rámci dosavadního softwarového vybavení k dispozici. Žalobce očekával bezplatné doplnění systému SynopsIS o dílčí programy, žalovaný očekával, že některá z těchto doplnění nebude vyvíjet bezúplatně. Soud však neměl pochyb o tom, že kromě logování hovorů měly být veškeré sjednané vývoje bezúplatné. Podle soudu byl součástí ujednání o obsahu smlouvy i bezúplatný přechod na systém SynopsIS II. Mezi žalobcem a žalovaným tak byla uzavřena licenční smlouva k systému SynopsIS podle § 2358 a násl. občanského zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2014 včetně přechodu na systém SynopsIS II. Dále byla uzavřena smlouva na vývoj funkcí nad rámec základního programu jako smlouva o dílo s nehmotným výsledkem podle § 2631 a násl. občanského zákoníku. Obě smlouvy byly na sobě závislé a vznik každé z nich byl podmínkou vzniku ostatních smluv ve smyslu § 1727 věty první občanského zákoníku. Na základě smluv měl žalobce povinnost zaplatit odměnu a uhradit další poplatky, žalovaný měl poskytnout licenci k verzi systému SynopsIS a zahájit práce na sjednaných programových doplněních, které měly být dokončeny do 31. 8. 2014 a v případě logování hovorů a konverze dokumentů do 30. 9. 2014.

Žalovaný neplnil řádně a včas. Dodaný program vykazoval základní nedostatky v rychlosti i při splnění požadavku na hardwarové vybavení a nedisponoval deklarovanými vlastnostmi (fulltext, právnícká kalkulačka, komplexní účtování dle advokátního tarifu). Přesto žalovaný vyčíslil cenu dalších vývoji částkou 68 992 Kč v říjnu 2014, a to v rozporu s obsahem smlouvy, neboť žalobce již v počátcích vyjednávání uváděl, že za nabízené ceny nemá o další vývoj zájem a nad rámec sjednané ceny mělo být pouze vyvinuto logování hovorů. Žalobce od smlouvy účinně odstoupil. Žalovaný porušil svůj závazek podstatným způsobem, když nedodal program s deklarovanými vlastnostmi a neprovedl řádně a včas jeho doplnění. Odstoupením byla smlouva od počátku zrušena, dílčí plnění žalovaného nemá pro žalobce význam a žalobci vzniklo právo na vrácení celé poskytnuté úhrady. Z tohoto důvodu soud žalobě vyhověl. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. Úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 59 978 Kč sestávající z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 538 Kč, z náhrady odměny advokáta za jedenáct úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření k odporu, účast při jednání dne 23. 3. 2017, účast při jednání dne 7. 9. 2017, účast při jednání dne 9. 11. 2017, vyjádření k podání žalovaného z 9. 1. 2018, účast při jednání dne 23. 1. 2018, účast při jednání dne 22. 5. 2018, vyjádření k podání žalovaného ze 17. 9. 2018, účast při jednání dne 20. 9. 2018) po 4 740 Kč za úkon a z náhrady hotových výdajů spojených s těmito úkony po 300 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podal dne 7. 1. 2019 odvolání žalovaný, a to do všech výroků. Namítl, že žalobce nebyl schopen tvrdit, jaké vady měl systém SynopsIS ve vztahu k uzavřené smlouvě, neprokázal tvrzení o tom, k jakému plnění se žalovaný zavázal a neprokázal, že existovaly důvody pro odstoupení od smlouvy. Navrhl rozsudek soudu prvního stupně zrušit, případně žalobu zamítnout. V podání ze dne 26. 11. 2019 žalovaný vyjádřil přesvědčení, že soud prvního stupně přihlížel pouze k důkazům svědčícím ve prospěch žalobce a na tom základě dospěl k nesprávným skutkovým závěrům. Připustil, že žalobce měl požadavky na zakoupený systém SynopsIS, obsah smlouvy však nebyl prokázán a žalovaný neměl povinnost představy žalobce naplňovat. Soud měl za obsah smlouvy požadavky žalobce, které žalovaný neakceptoval. Import dat byl žalovaným řádně proveden a právo na vrácení plnění nejméně v tomto rozsahu nevzniklo. Závěr, že žalovaný měl smluvně plnit nad dohodu o poskytnutí licence, není správný, a nelze přitakat ani tomu, že mezi stranami bylo uzavřeno více vzájemně vázaných smluv. Zaměstnanci žalobce, kteří vypovídali jako svědci, neznali obsah smluvních ujednání, software dodaný ze strany žalovaného sjednané smlouvě „odpovídal“. O prezentaci systému SynopsIS II žalobce neprojevil zájem. Žalovaný namítl, že žalobce dne 13. 11. 2014 zvolil narovnání vzájemných vztahů a svou volbu nemohl změnit na odstoupení od smlouvy. S poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3819/13 uvedl, že žalobce je advokátem, a náklady na právní zastoupení jiným advokátem v soudním řízení nebyly vynaloženy účelně.
3. Podáním ze dne 28. 12. 2018 žalobce podal návrh na vydání opravného usnesení ohledně nákladového výroku, případně odvolání proti němu, a domáhal se nad rámec náhrady nákladů, které soud prvního stupně přiznal, přiznání odměny advokáta za předžalobní výzvu ze dne 6. 11. 2015, za písemné podání ze dne 3. 11. 2017, za další úkon spočívající v účasti u soudního jednání dne 22. 8. 2018, které trvalo 2 hodiny a 5 minut a náhrady odměny ve výši poloviny za účast na soudním jednání dne 25. 9. 2018, kdy bylo vyhlášeno rozhodnutí. Celkem tak na odměně advokáta účtoval 14 a 1/2 úkonu právní služby po 4 740 Kč a 15 náhrad hotových výdajů v paušální výši po 300 Kč, celkem 77 768 Kč.
4. K odvolání žalovaného se žalobce vyjádřil podáním ze dne 4. 2. 2020. Ztotožnil se s rozhodnutím soudu prvního stupně po skutkové i právní stránce. Byl prokázán obsah smlouvy i vady plnění žalovaného. Svědek N. se smluvních jednání neúčastnil a účastnická výpověď T.H. byla správně vyhodnocena jako nevěrohodná. Žalovaný se k vývoji dodaného programu zavázal, plnění spočívající v importu dat bylo při nefunkčnosti software nevyužitelné. Žalovaný zmařil uzavření dohody o narovnání z důvodu nedokončení programu SynopsIS II. Žalobci z postavení advokáta

nevyplývá povinnost zastupovat vlastní osobu v soudním řízení. Má právo, aby mu byla odměna zvoleného advokáta nahrazena.

5. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněnou osobou (§ 201 o. s. ř.), směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.) a bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), v souladu s ustanovením § 212 a § 212a odst. 1 o. s. ř. přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející v mezích, ve kterých se odvolatel přezkoumání rozhodnutí domáhal i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny, a po nařízeném jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že řízení bylo zahájeno u Městského soudu v Brně dne 8. 1. 2016. Žalobce se proti žalovanému domáhal zaplacení částky 90 745 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši od 17. 11. 2015 do zaplacení a náhrady nákladů řízení. Uvedl, že dne 7. 5. 2014 mu žalovaný zaslal nabídku na informační systém pro advokátní kancelář SynopsIS. Dne 13. 5. 2014 žalobce na nabídku reagoval a až do uzavření smlouvy o koupi licence začátkem měsíce srpna 2014 probíhala řada osobních jednání, na kterých byly sjednávány podmínky smlouvy. Dne 20. 6. 2014 zasílal žalobce žalovanému své požadavky na funkce systému, na to žalovaný reagoval dne 26. 6. 2014. Žalobce upravoval nabídku žalovaného dne 29. 6. 2014 a dne 16. 7. 2014 zasílal rámcový návrh smlouvy o nákupu programu. Žalovaný se zavázal, že program SynopsIS doplní vývojem dle požadavků žalobce s posledním termínem do 31. 8. 2014. Některé funkce bude obsahovat až nový program SynopsIS II, na který v rámci licence žalobce přejde bez dalších finančních nákladů do 30. 9. 2014. Na tomto základě byla smlouva o koupi licence počátkem srpna 2014 v ústní formě uzavřena. Systém SynopsIS začal žalobce v omezeném rozsahu používat od 1. 9. 2014 po importu dat z dříve užívaného programu. Žalobce žalovanému uhradil jeho fakturu č. 131410037 ze dne 13. 8. 2014 na částku 60 500 Kč a fakturu č. 131420038 ze dne 13. 8. 2014 na částku 30 245 Kč. Systém SynopsIS však byl oproti smlouvě nevyhovující, postrádal většinu požadovaných funkcí a ty, které obsahoval, byly nedopracované a nedostačující. Žalovaný funkce nedoplnil. Do 30. 9. ani později nevyvinul verzi SynopsIS II. Mezi žalobcem a žalovaným probíhala intenzivní komunikace a dne 13. 11. 2014 proběhlo jednání, z něhož byl pořízen zápis. Žalovaný jej však odmítl podepsat. Žalovaný se zavázal zprovoznit a zpřístupnit žalobci novou plně funkční verzi programu SynopsIS II nejpozději do 30. 6. 2015. Pokud by se tak nestalo, žalobce odstoupí od smlouvy a bude mu vrácena uhrazená částka celkem 90 745 Kč. Žalovaný vypracoval návrh dohody o narovnání, který však neodpovídá závěrům z jednání ze dne 13. 11. 2014, proto jej žalobce dopracoval a zaslal 17. 12. 2014 žalovanému. Protože se žalovaný odmítl v roce 2014 dále celou záležitostí zabývat, žalobce odstoupil od smlouvy dopisem, který byl žalovanému doručen dne 5. 1. 2015. Žalovaný však nevrátil částku 90 745 Kč, a to ani po předžalobní výzvě ze dne 16. 2. 2015. Ani další jednání nevedla ke smírnému vyřešení záležitosti a žalobce od 1. 1. 2015 systém SynopsIS neužívá. Předžalobní výzvou ze dne 6. 11. 2015 byl žalovaný vyzván k úhradě částky 90 745 Kč, tato výzva však byla bezvýsledná. Soud prvního stupně vydal dne 10. 2. 2016 platební rozkaz, který byl následně zrušen odporem žalovaného. V odůvodnění odporu ze dne 8. 4. 2016 žalovaný namítal, že žalobce od června do srpna 2014 užíval zkušební bezplatnou verzi programu SynopsIS a měl tedy možnost jej dva měsíce testovat. Nejednalo se o zhotovení počítačového programu na objednávku, žalobce kupoval licenci za částku 60 500 Kč a uhradil také implementaci dat ve výši 30 235 Kč, kterou žalovaný provedl. Nainstalovaný program SynopsIS odpovídal zkušební verzi, kterou žalobce dříve testoval. Žalobcem požadované úpravy programu nebyly předmětem plnění dle smlouvy, jednalo se o následná doplnění zakoupeného programu. Část těchto úprav byla žalovaným provedena a nebyla žalobci fakturována. Žalobcem zpracovaný zápis z jednání ze dne 13. 11. 2014 neodráží skutečný obsah schůzky. Žalovaný závěry zahrnul do návrhu dohody o narovnání ze dne 17. 12. 2014, ani na tomto základě však strany nedospěly k uspokojivému řešení. Žalovaný potvrdil, že obdržel písemné odstoupení od smlouvy dne 5. 1. 2015, považuje jej však za neúčinné, neboť neporušil povinnost podstatným způsobem. Navíc jednáním ze dne 13. 11. 2014, jímž směřoval k uzavření dohody o narovnání, se žalobce zbavil možnosti následně od smlouvy

odstoupit. Žalobce také nevrátil plnění, které mu žalovaný poskytl a program nadále užívá. To připouští i ve vlastním podání, kde tvrdí, že licence expirovala ke dni 31. 12. 2015. Takovou skutečnost nemohl zjistit jinak, než spuštěním funkčního programu SynopsIS. Žalobce je advokátem a náklady vydané na zastoupení jiným právním zástupcem nejsou vynaloženy účelně. Žalovaný řádně poskytl plnění, k němuž se zavázal, tedy instaloval počítačový program SynopsIS a implementoval data žalobce do instalované verze. Reklamované vady nedosahovaly intenzity podstatného porušení smlouvy a žalobce nemohl účinně od smlouvy odstoupit. Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta. Strany v průběhu řízení podporovaly své argumenty dalšími podáními, na vyjádřených stanoviscích však již ničeho podstatného nezměnily. Soud prvního stupně konal ve věci jednání dne 23. 3. 2017, které odročil za účelem možného mimosoudního vyřízení věci. Na jednání dne 7. 9. 2017 provedl důkazy listinami, dne 9. 11. 2017 vyslechl jako svědky L.Z., tehdejší advokátní koncipientku žalobce a P.V., dřívější sekretářku žalobce. Na jednání dne 23. 1. 2018 soud vyslechl T.D., správce počítačových sítí žalobce a R.N., počítačového odborného poradce žalovaného. Dne 22. 5. 2018 byla jako svědkyně vyslechnuta Mgr. Hana Vašicová, právní zástupkyně žalobce, a jako účastníci řízení byli slyšeni žalobce a T.H., jednatel žalovaného. Důkazy elektronickou komunikací účastníků byly provedeny na jednání dne 20. 9. 2018. Dne 25. 9. 2018 byl vyhlášen odvoláním napadený rozsudek.

7. Odvolací soud předně uvádí, že vady řízení, k nimž musí přihlídnout z úřední činnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), nejsou odvolatelem namítány a vady uvedené v ust. § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. se z obsahu spisu nepodávají. Ani jiné vady řízení, jimiž se odvolací soud zabývá, pokud by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.), rovněž z obsahu spisu nevyplývají.
8. Ve smyslu přechodného ustanovení § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, odvolací soud posuzoval práva a povinnosti vzniklé ode dne 1. 1. 2014 podle právních předpisů účinných od tohoto data, tj. zejména podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „občanský zákoník“).
9. Odvolací soud přejímá jako správná skutková zjištění soudu prvního stupně získaná z listinných důkazů i ze svědeckých a účastnických výpovědí. Nálezací soud také náležitě odůvodnil úvahy, na nichž vybuďoval závěr o (ne)věrohodnosti obsahu výpovědí svědků i účastníků. Pro stručnost odvolací soud v plném rozsahu odkazuje na příslušné části odůvodnění odvoláním napadeného rozsudku (zejména body 15 – 22).
10. Po zopakování dokazování dopisem ze dne 22. 12. 2014, ve kterém žalobce vyjádřil vůli odstoupit od smlouvy, odvolací soud doplňuje, že žalobce jako důvody vedoucí k odstoupení formuloval absenci konverze dat, nemožnost logování telefonních hovorů, jejich zapisování do příslušného spisu, nemožnost účtování odměny dle advokátního tarifu, chybějící právní kalkulačku a propojenost s bankovními účty. Žalovaný proti uvedeným důvodům formuloval, že konverze dokumentů nebyla součástí dodané licence. Mohla být dopracována, podle něj se na tom však strany nedohodly. Vyložil, že elektronické podepisování dokumentů zahrnují jiné běžně dostupné programy a není důvod, aby taková funkcionalita byla poskytována programem SynopsIS. Žalobce uváděl, že požadavek na vytáčení a logování hovorů byl žalovanému znám od počátku smluvních jednání, byl součástí dosažených dohod, ale nebyl ze strany žalovaného realizován. Podle žalovaného logování hovorů sice nebylo součástí licence, nebylo však ani potvrzeno jako jeho závazek. Dále podle žalovaného výpočet podle advokátního tarifu i právní kalkulačku měl obsahovat program SynopsIS II, obsahoval je však již program SynopsIS I tím, že prostřednictvím webového rozhraní bylo možné vyvolat internetovou kalkulačku (www.advokatni-kalkulacka.cz) provozovanou žalovaným. Žalovaný připustil, že propojení na bankovní účty program SynopsIS neposkytoval. Mohl je vyvinout, nikoliv však zdarma.

11. V rozsudku ze dne 24. 1. 2019, sp. zn. 33 Cdo 1565/2018 Nejvyšší soud ČR vysvětlil, že „se ke požadavkům na projev vůle při úkonu odstoupení od smlouvy vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích (srovnej např. rozsudky ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 33 Cdo 146/2013, ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2464/2014 a ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1122/2010). Přijal a odůvodnil závěr, že i jednostranné právní úkony podléhají pravidlům o výkladu projevů vůle zakotveným v § 35 odst. 2 zákona č. 40/1964, občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). Podle ustanovení § 37 odst. 1 obč. zák. musí být právní úkon učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný. Jde-li – jako v projednávaném případě – o výslovný jednostranný právní úkon, je třeba rozlišovat, zda vada spočívá jen v nepřesné nebo neúplné identifikaci toho, k čemu směřuje a z jakých důvodů, kterou lze odstranit postupem podle § 35 odst. 2 obč. zák., nebo zda jde o takový nedostatek, který ani podle použitého jazykového vyjádření, ani podle vůle jednajícího účastníka, nemůže učinit jednoznačným, co sleduje a z jakého důvodu. Jazykové vyjádření právního úkonu musí být vykládáno nejprve prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Kromě toho soud na základě provedeného dokazování posoudí, jaká byla skutečná vůle účastníka v okamžiku, kdy jednal. Podmínkou pro přiblížení k vůli účastníka je to, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření právního úkonu. Interpretace obsahu právního úkonu soudem podle § 35 odst. 2 obč. zák. nemůže nahrazovat či měnit již učiněné projevy vůle; použití zákonných výkladových pravidel směřuje pouze k tomu, aby obsah právního úkonu vyjádřeného slovy byl vyložen v souladu se stavem, který existoval v době jednání. Tento závěr se uplatní i v nyní posuzované věci, kdy zjištěný skutkový stav byl poměřován ustanoveními zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.“
12. Shodně se soudem prvního stupně odvolací soud uzavírá, že mezi žalobcem a žalovaným bylo uzavřeno několik smluv (§ 1727 občanského zákoníku). Nepochybně byla uzavřena smlouva o prodeji licence k programu SynopsIS ve smyslu § 2358 a násl. občanského zákoníku a smlouva o implementaci dat žalobce do uvedeného systému. Mimo to byla uzavřena také další smlouva o dílo s nehmotným výsledkem dle § 2631 a násl. občanského zákoníku, kterou se žalovaný zavázal k doplnění systému SynopsIS o další funkcionality dle požadavků žalobce, a to za úplatu či bezúplatně podle volby žalovaného. Tento závěr plyne nejen z obsahu účastnické výpovědi žalobce, ale i z výpovědi svědka R.N., počítačového analytika žalovaného. Odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně i v tom, že z povahy a účelu těchto smluv, který byl stranám od počátku znám, je zřejmé, že smlouvy jsou na sobě závislé a že vznik každé z nich je podmínkou vzniku ostatních smluv (§ 1727 věta první občanského zákoníku). Žalobce žalovanému zaplatil sjednanou odměnu za licenci a přenos dat. Žalovaný však nedoplnil základní systém SynopsIS o žádnou žalobcem žádanou doplňující funkci, ať již bezúplatně (v případě, že by usoudil na širší použití doplňku) nebo za úplatu (jak bylo podle účastnické výpovědi T.H., jednatele žalovaného, sjednáno pro logování hovorů). Žalovaný v průběhu smluvních jednání ujišťoval žalobce o pokračování ve vývoji programu a mohl a měl vědět, že žalobce by smlouvu neuzavřel, pokud by program SynopsIS po importu dat neposkytoval provozu advokátní kanceláře žalobce předchozí standard. Byť bylo ze strany žalovaného částečně plněno (dodání základního systému a import dat), nemá toto částečné plnění pro žalobce význam. Žalobce tak po právu odstoupil od smluv ohledně celého plnění a žalovaný je povinen celé získané plnění vrátit. Odstoupením ze strany žalobce byly smlouvy uzavřené mezi účastníky od počátku zrušeny.
13. Jak plyne již z výše uvedeného, není důvodná odvolací námitka, že žalobce neprokázal tvrzení o tom, k jakému plnění se žalovaný zavázal, když ujednání o doplnění systému SynopsIS o další funkcionality dle jeho požadavků potvrdil nejen obsah účastnické výpovědi žalobce, ale i svědka R.N., počítačového analytika žalovaného. I z tohoto důvodu se odvolatel mylí, pokud má za to, že soud prvního stupně přihlížel pouze k důkazům svědčícím ve prospěch žalobce (a na tom základě dospěl k nesprávným skutkovým závěrům). Z dokazování opakovaného odvolacím soudem vyplynulo, že odstoupení od smlouvy ze strany žalobce bylo důvodné. Žalovaný přes příslib nedoplnil do programu SynopsIS (ať již bezúplatně nebo za obvyklou cenu) logování hovorů, ani propojení na bankovní účty. Ani skutečnost, že program SynopsIS v instalované verzi odkazoval

na advokátní kalkulačku (včetně výpočtu odměny podle advokátního tarifu) pouze prostřednictvím webového rozhraní, nepovažuje odvolací soud za splnění požadavku žalobce na doplnění programu. Pro již výše uvedený závěr o podmíněnosti smluv o prodeji licence a implementaci dat nelze přitakat ani námitkám o neuzavření vázaných smluv a řádném importu dat. Protože k uzavření dohody o narovnání následně nedošlo, nelze mít za to, že žalobci již nesvědčila volba odstoupit od smlouvy. Soud prvního stupně správně uložil žalovanému, aby žalobci vrátil celé poskytnuté plnění podle ustanovení § 2004 odst. 2 občanského zákoníku, neboť je patrné, že částečné plnění v podobě importu dat do nedoplněného systému pro žalobce nemělo význam.

14. Protože rozhodnutí soudu prvního stupně je v I. výroku věcně správné, odvolací soud je v tomto rozsahu podle § 219 o. s. ř. potvrdil (I. výrok tohoto rozsudku).
15. Nákladový výrok prvostupňového rozhodnutí však odvolací soud za zcela správný nepovažuje. Lze přitakat tomu, že žalobce byl v řízení před soudem prvního stupně v plném rozsahu úspěšný a jeho právo na náhradu nákladů řízení je třeba měřit ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. Přitom odměna advokáta k těmto nákladům náleží podle § 137 odst. 2 o. s. ř. Ve sporu mezi podnikateli vzniklém z jejich podnikatelské činnosti považuje odvolací soud za bezvýznamné, že žalobce je sám advokátem. Na jiné úvaze není založen ani žalovaným odkazovaný náleze Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13, neboť podle relevantní části jeho odůvodnění „nelze než souhlasit s argumentací stěžovatele v ústavní stížnosti, že i právně vzdělaná osoba, v daném případě advokát, má v jistých případech ke věci zřetelně subjektivní vztah, což by mu samotnému mohlo být v hájení jeho subjektivních práv (v dané věci vymožení odměny za právní zastoupení od svého klienta) spíše na překážku. Je třeba důsledně rozlišovat, zda je právní zastoupení advokátem v obdobných případech, jako je nyní projednáváný, využitím ústavně zaručeného práva na právní pomoc, či se již jedná spíše o jeho zneužití na úkor protistrany (např. zvolený zástupce z opačného konce republiky, prodlužování řízení žádostmi o odročování, zastoupení ve zcela banální věci či zcela zřejmá snaha zvýšit náklady řízení protistraně apod.“ Žalobci tedy přísluší nejen náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 538 Kč, ale i náhrada odměny advokáta. Podle obsahu spisu právní zástupkyně žalobce vykonala celkem 15 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, předžalobní výzva z 6. 11. 2015, žaloba z 8. 1. 2016, vyjádření k odporu z 18. 5. 2016, účast při jednání dne 23. 3. 2017, účast při jednání dne 7. 9. 2017, vyjádření z 3. 11. 2017, účast při jednání dne 9. 11. 2017, vyjádření z 9. 1. 2018, účast při jednání dne 23. 1. 2018, účast při jednání dne 22. 5. 2018 přesahující dvě hodiny, vyjádření z 17. 9. 2018, účast při jednání dne 20. 9. 2018 a při vyhlášení rozsudku dne 25. 9. 2018). Za to přísluší odměna ve výši 14 x 4 740 Kč a 1 x 2 370 Kč a náhrada hotových výdajů spojených s těmito úkony v paušální výši po 300 Kč. Celkem byla žalobci na náhradě nákladů nalézacího řízení přiznána částka 77 768 Kč (II. výrok tohoto rozsudku).
16. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodováno podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný nebyl se svým odvoláním ani částečně úspěšný. Odvolací soud proto přiznal žalobci plnou náhradu nákladů odvolacího řízení sestávající z náhrady odměny advokáta za dva úkony právní služby ve výši 4 740 Kč (písemné vyjádření k odvolání žalovaného, účast u jednání odvolacího soudu dne 6. 2. 2020), z náhrady za úkon v poloviční výši 2 370 Kč (účast na vyhlášení rozhodnutí dne 13. 2. 2020 a z náhrady za úkon v poloviční výši 910 Kč (odvolání do nákladového výroku, počítáno z tarifní hodnoty 17 790 Kč) podle § 7 a § 11 odst. 1 písm. d), g), a odst. 2 písm. c), f), vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Přiznal také náhradu hotových výdajů za tyto úkony v paušální výši 4 x 300 Kč (podle § 13 odst. 4 téhož předpisu). Celkem byla žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení přiznána částka 13 960 Kč (III. výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže Nejvyšší soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která

v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

Proti výrokům o náhradě nákladů řízení není dovolání samostatně přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Brno, 13. února 2020

JUDr. Ivan Meluzín v.r.
předseda senátu